

Dániel könyve – Hetvenkettő

A prófétai egyesítés: Az ősi Izráel megosztottságától az Egyesült Államok végéig

Jeff Pippenger
2024-02-05

Jeroboám lázadásának bizonyossága egyúttal az ősi Izráel két nemzetre szakadásának története is. Az északi királyság, amely tíz törzsből állt, Izráelként, vagy olykor Efraimként volt ismert, a déli királyság pedig Júdaként. Ezékiel idejében a királyság már hosszú évek óta két királyság volt, és a harminchetedik fejezetben Ezékiel olyan próféciát kapott, amely azonosította, hogy a két királyság ismét egy nemzetté lesz. Ez a prófécia a földi fenevad (az Egyesült Államok) kezdeti történetében teljesebbé válik, és az Egyesült Államok végén utoljára teljesedik be, mert Jézus mindig valamely dolog végét annak kezdetével szemlélteti.

Jeroboám lázadása abban az időben, amikor Izráel két királyságra szakadt, az Egyesült Államok kezdetén bekövetkező lázadást jelképezi, és ugyanígy az Egyesült Államok végén bekövetkező lázadást is. Az Egyesült Államok kezdetén és végén történő lázadás magában foglalja két királyság egyesülését. A Jelenések könyvének tizennyolcadik fejezete, amint azt ezekben a cikkekben ismételtén idéztük White testvérné írásaiból, két elhívást ábrázol az egyházakhoz. A vasárnapi törvény válságának órájában egyesülő két nemzet a száznegyvennégyezer és Isten másik nyája, akik még Babilonban vannak.

A Millerita történelemben egyesült két nemzet Júda és Efraim volt. Akkor egyesültek, amikor a két királyság ellen külön-külön kimondott felindulások 1798-ban, majd 1844-ben véget értek. Az Ezékiel harminchetedik fejezetében szereplő „sőt” szó lehetővé teszi, hogy ebben az alkalmazásban bizonyosak legyünk. A „sőt” szó azt jelenti, hogy a „sőt” után következő üzenetet a „sőt” szót megelőző üzenet fölé kell helyezni.

És lőn az Úr szava hozzám ismét, mondván: Te pedig, embernek fia, végy magadnak egy fadarabot, és írd rá: Júdáért és Izráel fiainak, az ő társainak; azután végy egy másik fadarabot, és írd rá: Józsefért, Efraim fáját, és Izráel egész házáért, az ő társaiért. És illeszd össze őket egyiket a másikhoz egy fadarabbá; és egygyé lesznek a te kezvedben. Ezékiel 37:15–17.

Ezékiel az ismétlés és kibővítés prófétai elvét alkalmazza, amikor ezt mondja: „Továbbá.” Ezékielnek két botot kell vennie, egyet Júdáért és egyet Efraimért, és a két bottal szemléltetett próféciát az előző prófécia fölé kell helyeznie. Az előző prófétai szemléltetés az első versben kezdődött, amikor Ezékielt elvitték a holt, száraz csontok völgyébe.

Az ÚR keze rajtam volt, és kihozott engem az ÚR Lelke által, és letett a völgy közepén, amely tele volt csontokkal. És körülvezetett engem közöttük mindenfelé; és íme, felette igen sok volt belőlük a nyílt völgyben, és íme, igen szárazak voltak. És mondta nekem: Embernek fia, vajon megelevenednek-e ezek a csontok? És feleltem: Ó, Uram, Uram, te tudod! Akkor ismét ezt mondta nekem: Prófétálj e csontok fölül, és mondd nekik: Ti megszáradt csontok, halljátok

meg az ÚR igéjét! Így szól az ÚR Isten ezekhez a csontokhoz: Íme, lelket bocsátok belétek, hogy megelevenedjete. És inakat adok rátok, húst hozok rátok, bőrrel borítalak be titeket, és lelket adok belétek, hogy megelevenedjete; és megtudjátok, hogy én vagyok az ÚR. Akkor prófétáltam, amint megparancsolta nekem; és miközben prófétáltam, íme, zúgás támadt, majd zörgés, és a csontok egymáshoz közeledtek, mindegyik csont a maga csontjához. És láttam, hogy íme, inak és hús jöttek rájuk, és bőr borította be őket felülről; de lélek nem volt bennük. Akkor ezt mondta nekem: Prófétálj a szélnek, prófétálj, embernek fia, és mondd a szélnek: Így szól az ÚR Isten: Jöjj elő a négy szél felől, ó, lélek, és lehelj ezekre a megölettekre, hogy életre keljenek! És prófétáltam, amint megparancsolta nekem, és a lélek beléjük ment, és életre keltek, és lábukra álltak: felette igen nagy sereg voltak. Akkor ezt mondta nekem: Embernek fia, ezek a csontok Izrael egész háza. Íme, ezt mondják: Elszáradtak csontjaink, és elveszett reménységünk, kivágattunk. Ezért prófétálj, és mondd nekik: Így szól az ÚR Isten: Íme, én megnyitom sírjaitokat, és kihozlak titeket sírjaitokból, én népem, és beviszlek titeket Izrael földjére. És megtudjátok, hogy én vagyok az ÚR, amikor megnyitom sírjaitokat, ó, én népem, és kihozlak titeket sírjaitokból. És az én Lelkemet adom belétek, hogy éljete, és letelepítelek titeket a ti földetekre; és megtudjátok, hogy én, az ÚR, megmondtam, és megcselekedtem, ezt mondja az ÚR. Ezékiel 37:1–14.

E cikkek legkezdetétől fogva kimutattuk, hogy a holt csontok völgye Isten népét jelképezi az utolsó napokban, és hogy a négy szélről szóló üzenet, amely arra készíti őket, hogy lábukra álljanak mint nagy sereg, az Éjféli Kiáltás üzenete, amely a harmadik Jaj iszlámját azonosítja. White testvérnő a csontokat Isten népeként azonosítja.

„Leteszem tollamat, és imádságban felemelem lelkemet, hogy az Úr leheljen visszahajlott népére, amely olyan, mint a kiszáradt csontok, hogy életre keljenek.” General Conference Bulletin, 1893. február 4.

Korábbi cikkeinkben kimutattuk, hogy a 2020. július 18-át azonosító prófétai üzenet téves volt, és hogy a hamis kihirdetés a tíz szűz példázatában az első csalódás és a késedelem idejének érkezését jelezte. Jóllehet az időre vonatkozó kijelentés a millerita időszakban jogos volt, 1844 után többé nem lehetett olyan üzenet, amely időpontra lett volna függesztve. Amikor a Future for America kihirdette 2020. július 18-át, visszacsúsztak egy olyan történelmi szakaszba, amelyben az idő kihirdetése elfogadható volt, és ezzel vétkeztek; ezért megölettek a nagy város utcáján, amelyről a Jelenések könyve 11. fejezete szól. Holtan fekvő az utcán, ezután feltámadásra volt szükségük, miként a két tanúnak is három és fél nap után.

„A száraz csontokra rá kell lehelnie Isten Szentlelkének, hogy cselekvésre keljenek, mintegy a halálból való feltámadás által.” Bible Training School, 1903. december 1.

Előző cikkeinkben kimutattuk, hogy a négy szél üzenete, amely feltámasztja a két tanút, a harmadik jaj iszlám-üzenete, és hogy ez az üzenet az utolsó napok Éjféli Kiáltásának üzenete. Ezékiel ezt mondja: „továbbá”, és ezzel azonosította, hogy azon történelem során, amely az Éjféli Kiáltás hirdetését szemlélteti, két botnak, amelyek közül az egyik Efraimot, a másik Júdát jelképezi, egyesülnie kellett, és egy nemzetté kellett válniuk. A tíz szűz példázata az utolsó napokban teljesebbé be „a legteljesebb pontossággal”, miként a millerita történelemben is

beteljesedett. Abban az időszakban, amikor az Éjféli Kiáltás a millerita történelemben beteljesedett, és ismét az utolsó napok beteljesedésében, „két bot” egyesült, illetve egyesülni fog.

A két pálca az ősi Izráel északi (Efraim) és déli királyságát (Júda) jelképezte. Azt is bemutattuk, hogy Illés előképe William Miller volt, és hogy a három és fél évig tartó szárazság idején Illés a sareptai özvegyhez ment.

És lőn az Úr beszéde őhöz, mondván: Kelj fel, eredj Sareptába, mely Sidonhoz tartozik, és maradj ott; imé, megparancsoltam ott egy özvegyasszonynak, hogy gondoskodjék rólad. Felkele azért, és elméne Sareptába. És mikor a város kapujához ért, imé, ott volt az özvegyasszony, fát szedegetve; és megszólítja őt, és monda: Hozz nékem, kérlek, egy kevés vizet valami edényben, hogy igyam. És mikor az elment, hogy elhozza, utána kiálta, és monda: Hozz nékem, kérlek, egy falat kenyeret is a kezvedben. Az pedig monda: Él az Úr, a te Istened, hogy nincs semmi sült kenyerem, csupán egy marék lisztem a vékában, és egy kevés olajom a korsóban; és imé, most két darab fát szedek, hogy bemenjek, és elkészítsem azt magamnak és az én fiamnak, hogy megegyünk, azután meghaljunk. És monda neki Illés: Ne félj; menj el, cselekedjél a te beszéded szerint; de mindazáltal készíts abból nékem először egy kis pogácsát, és hozd el nékem, azután készíts magadnak és a te fiadnak. Mert ezt mondja az Úr, Izráel Istene: A véka liszt nem fogy ki, sem a korsó olaj nem apad el addig, mígnem az Úr esőt ad a föld színére. És ő elméne, és az Illés beszéde szerint cselekedék; és évék mind ő, mind amaz, mind pedig az ő háza néhány napig. 1 Királyok 17:8–15.

A szakaszban említett „sok nap” az a három és fél év, amely alatt Akháb Illést kereste, és a pápai üldözés ezerkétszázhatvan évét jelképezte. A pápai üldözés „sok napjára” vonatkozóan Jézus ezt mondta:

És ha azok a napok meg nem rövidíttetnének, egyetlen test sem menekülne meg; de a választottakért azok a napok megrövidíttetnek. Máté 24:22.

White testvér közvetlenül a pápai üldözés időszakaként azonosítja Jézusnak ama kijelentését, hogy „azok a napok”.

„Az egyház üldöztetése nem tartott végig az 1260 esztendő teljes időszakán. Isten, az Ő népe iránti irgalmában, megrövidítette tüzes megpróbáltatásuk idejét. Az Üdvözítő, amikor előre megjövendölte az egyházra váró „nagy nyomorúságot”, ezt mondta: „És ha azok a napok meg nem rövidíttetnének, egyetlen test sem menekülne meg; de a választottakért megrövidíttetnek majd azok a napok.” Máté 24:22. A reformáció befolyása által az üldözés 1798 előtt véget ért.” A nagy küzdelem, 266, 267.

Azok a „sok napok”, amelyek alatt Illést az özvegyasszony eltartotta, egyúttal a Dániel által megjelölt pápai üldöztetés „sok napjai” is voltak.

És a nép között az értelmesek sokakat tanítani fognak; mindazáltal elesnek fegyver, tűz, fogság és prédálás által, sok napon át. És amikor elesnek, kevés segítséggel megsegíttetnek; de sokan hízkeléssel csatlakoznak hozzájuk. És az értelmesek közül is némelyek elesnek, hogy megpróbáltassanak, megtisztíttassanak és megfehéρίtessenek a vég idejéig; mert ez még a rendelt időre van. Dániel 11:33–35.

„A vég ideje”, amely az igeversekben egyúttal a „rendelt idő” is, 1798 volt, és a pápai üldözés végét jelezte, amint azt előképezte Illés ideje a sareptai özvegynél. Abban a történetben az özveget, aki a nem férjezett egyházat jelképezi, a Jelenések könyve tizenkettedik fejezete a pusztában levő egyházként azonosítja. Két fadarabot szedegetett, nem egy fadarabot vagy tíz fadarabot, hanem kettőt. Ezékielnek két fadarabot kellett vennie, egyet Izráel északi királyságáért és egyet Izráel déli királyságáért, és össze kellett illesztenie őket, hogy egy fadarabbá legyenek. E két királyság mindkettő szétszórásban volt kétezer-ötszázhusz éven át, de Isten ígérete az volt, hogy összegyűjti őket. Az asszony azt a két fadarabot gyűjtötte össze, amelyeket egybe kellett illeszteni, és ezt tette „mindaddig, míg az Úr esőt nem bocsát a földre.”

Az a nap, amikor az Úr „esőt” küldött, a millerita történelem Éjféli Kiáltását jelölte, amely 1844. október 22-én jutott el beteljesedésére, amikor a Szövetség Követe hirtelen eljött ahhoz a templomhoz, amelyet 1798-tól fogva (az első felháborodás vége), egészen 1844. október 22-éig (az utolsó felháborodás vége) épített. Ebben az időszakban teljesedett be az Éjféli Kiáltás üzenete, amelyet Ezékielnek a csontok völgyéről szóló szemléltetése ábrázol, amikor az északi és a déli királyság két botja egyesült, hogy egy nemzetté legyen, egy királlyal; mert 1844. október 22-én Krisztus az Atya elé lépett, és országot vett át.

„Krisztusnak mint a mi főpapunknak a szentek szentjébe való bevonulása a szentély megtisztítására, amely Dániel 8:14-ben táruel élénk; az Emberfiának az Öregkorúhoz való járulása, amint azt Dániel 7:13 bemutatja; valamint az Úrnak az Ő templomába való eljövetele, amelyet Malakiás megjövendölt — mind ugyanannak az eseménynek a leírásai; és ugyanezt szemlélteti a völegénynek a menyegzőre való megérkezése is, amelyet Krisztus a tíz szűzről szóló példázatban, Máté 25-ben ír le.” A nagy küzdelem, 426.

Krisztus 1844. október 22-én királyságot vett át, amint azt Dániel könyve azonosítja.

Láttam éjszakai látomásokban, és íme, valaki jött az ég felhőivel, aki az Emberfiához volt hasonló, és odament az Öregkorúhoz, és eléje vezették őt. És adatott neki uralom, dicsőség és királyság, hogy minden nép, nemzet és nyelv őt szolgálja; az ő uralma örökkévaló uralom, amely el nem múlik, és az ő királysága olyan, amely meg nem semmisül. Dániel 7:13, 14.

Amikor Ezékiel két botját egyesítik, egy király lesz felettük.

És az én szolgálóm, Dávid lesz a királyuk; és mindnyájuknak egy pásztorkodó lesz; az én ítéleteim szerint járnak, rendelkezéseimet megtartják, és cselekszik azokat. És azon a földön laknak majd, amelyet szolgálomnak, Jákóbnak adtam, amelyen atyáitok laktak; és azon laknak majd ők, fiaik és fiaik fiaik mindörökké; és az én szolgálóm, Dávid lesz az ő fejedelmük mindörökké. Ezékiel 37:24, 25.

Valamennyi próféta egyetért egymással, és Dávid király Krisztus, aki 1844. október 22-én az Atya elé járult, és átvett egy királyságot, amely Izráel két botjából (az északi királyságból) és Júdából (a déli királyságból) gyűjtetett egybe. A két királyság szétszórása az 1798-tól 1844-ig tartó negyvenhat év során ért véget, miközben Krisztus felépített egy templomot, amely elpusztított és megtapostatott volt. Amikor felépítette a templomot, akkor hirtelen eljött az Ő templomába mint a szövetség Követe, Malakiás harmadik fejezetének beteljesedéseként. Ezékiel egyetért ezzel a

ténnyel, mert valamennyi próféta egyetért egymással.

És az én szolgám, Dávid lesz a királyuk; és mindnyájuknak egy pásztora lesz; az én ítéleteim szerint járnak majd, rendelkezéseimet megtartják, és cselekszik azokat. És azon a földön laknak majd, amelyet szolgámnak, Jákóbnak adtam, amelyen atyáitok laktak; és laknak azon ők, fiaik és fiaik fiai mindörökké; és az én szolgám, Dávid lesz az ő fejedelmük örökké. És békesség szövetségét kötöm velük; örökkévaló szövetség lesz az velük: elhelyezem őket, megsokasítom őket, és szenthelyemet közéjük helyezem mindörökre. Hajlékom is velük lesz; igen, Istenük lesznek, és ők az én népem lesznek. Ezékiel 37:24–27.

Krisztus az, aki felépíti a templomot.

És szólj hozzá, mondván: Így szól a Seregek Ura, mondván: Íme, egy férfiú, akinek neve: a Csemete; és kisarjad az ő helyéről, és felépíti az Úr templomát. Igen, ő építi fel az Úr templomát; és dicsőséget hordoz, és ülni fog, és uralkodni fog az ő trónján; és pap lesz az ő trónján; és a békesség tanácsa lesz kettejük között. És a koronák Helemnek, Tóbijjának, Jedájának és Hénnek, Sefanjá fiának emlékezetül lesznek az Úr templomában. És akik távol vannak, eljönnek, és építenek az Úr templomában, és megtudjátok, hogy a Seregek Ura küldött engem hozzátok. És ez akkor lesz meg, ha engedelmesen hallgattok az Úrnak, a ti Isteneteknek szavára. Zakariás 6:12–15.

Krisztus a VESSZŐSZÁL, és Ő kijelentette, hogy ha lerombolják az Ő templomát, három nap alatt fel fogja támasztani azt; mire a zsidók azt felelték, hogy a templom felépítése negyvenhat évig tartott.

Erre a zsidók így feleltek neki: Micsoda jelt mutatsz nekünk, hogy ezeket teszed? Jézus felelvén, ezt mondta nekik: Rontsátok le ezt a templomot, és három nap alatt felépítem azt. Ekkor a zsidók ezt mondták: Negyvenhat esztendeig épült ez a templom, és te három nap alatt felépítéd azt? János 2:18–20.

Krisztus ebben a szakaszban az Ő testéről szólt, ám valamennyi próféta inkább az utolsó napokról beszél, mint azokról a napokról, amelyekben éltek. Krisztus harmadnapi feltámadása a Szentléleknek az Éjféli Kiáltás idején bekövetkező kitöltésekör a holt csontok feltámadását jelképezte. Az eső, amely Illés bizonyágtételének tárgya, a Baál és Astarót prófétáival való szembeszállásának tetőpontján nyilvánult meg. Akkor vált nyilvánvalóvá, hogy Illés Istene az igaz Isten, és az is, hogy Illés az igaz próféta.

Az első csalódás bekövetkeztekor nyilvánvalóvá lett, hogy a protestánsok hamis prófétákká váltak, amint azt Baál és Astarót prófétái előképezték. Ekkor kezdődött a késedelem ideje, amely az Éjféli Kiáltás üzenetéhez vezetett, s ez ahhoz, hogy Krisztus hirtelen eljöjjön az Ő templomába. Az Éjféli Kiáltást Ezékielnek az az üzenete jelképezi, amely a csontokat hatalmas sereggé támasztja. Továbbá ez alatt az időszak alatt (negyvenhat év) a két botnak egygyé kellett egyesülnie, hogy egy nemzet jöjjön létre, egy király alatt.

És lőn az Úr beszéde hozzám ismét, mondván: Te pedig, embernek fia, végy magadnak egy botot, és írd reá: Júdáért és Izráel fiainak, az ő társainak; azután végy egy másik botot, és írd reá: Józsefért, Efraim botját és Izráel egész házáért, az ő társaiért. És illeszd össze azokat

egyiket a másikhoz egy bottá, hogy eggyé legyenek a te kezében. És ha néped fiai így szólnak hozzád, mondván: Avagy nem jelented-e meg nekünk, mit értesz ezek alatt? Mondd nekik: Így szól az Úr Isten: Ímé, én elveszem József botját, amely Efraim kezében van, és Izráel törzseit, az ő társait, és őhöz teszem őket, Júdá botjához, és egy bottá teszem őket, és eggyé lesznek az én kezemben. És a botok, amelyekre írsz, legyenek a te kezében az ő szemük előtt. És szólj nekik: Így szól az Úr Isten: Ímé, én felveszem Izráel fiait a pogányok közül, akik közé elmentek, és egybegyűjtöm őket mindenfelől, és beviszem őket az ő földjükre: És egy néppé teszem őket azon a földön, Izráel hegyein; és egy király lesz mindnyájuk királya; és többé nem lesznek két néppé, sem két országgá nem oszlanak többé. És többé meg nem fertőztetik magukat bálványaikkal, sem utálatosságaikkal, sem semmiféle vétkeikkel; hanem megszabadítom őket minden lakóhelyükről, amelyekben vétkeztek, és megtisztítom őket; és az én népem lesznek, én pedig Istenük leszek. Ezékiel 37:15–23.

Az a két bot, amelyet az özvegy Illés esőjét megelőzően, az Éjféli Kiáltás idején gyűjtögetett, Izráel északi és déli országa volt, amelyek szétszórattak, és egy nemzetté kellett összegyűjtetniük 1844. október 22-én, amikor az engesztelés ellenképi napja megkezdődött, mert az ígélet az volt, hogy abban az időben Isten „megtisztítja őket”. A megtisztítás, amely a vizsgálati ítéletet jelképezi, akkor kezdődött el. E két bot összegyűjtését helyesen kell megérteni, mert Isten mindig egy dolog végét egy dolog kezdetével szemlélteti.

1844 Izráel két királyságának végét jelentette, mert ekkorra egy királysággá, a lelki Izráellé lettek, és ettől a ponttól fogva már csak egy nemzetnek kellett lenniük. Ezt a történelmet a kezdeti történelem szemléltette, amikor két nemzetté lettek, vagyis Jeroboám lázadásának története.

Jeroboám hamis istentiszteleti rendszerének történetét országának végén is szemléltetni kell. Áron lázadása az ókori Izráel kezdetén és Jeroboám lázadása az északi királyság kezdetén az 1863-as lázadást jelképezik, és 1863-at csak akkor lehet világosan megérteni, amikor Jeroboám királyságának végét is – amint azt a két bot egyesítése ábrázolja – rávetítjük 1863-ra. Ekkor válik világossá, hogy 1863 egy olyan nemzedékként van ábrázolva, amely a féltékenység bálványképét állította fel.

A következő cikkben folytatjuk ezt a tanulmányt.

„Ám a száraz csontok e hasonlata nemcsak a világra alkalmazható, hanem azokra is, akiket nagy világosságban részesített; mert ők is olyanok, mint a völgy csontvázai. Megvan bennük az emberek alakja, a test szerkezete; de nincs bennük lelki élet. A példázat azonban nem hagyja a száraz csontokat pusztán úgy, hogy emberi alakokká illeszkedjenek össze; mert nem elegendő, hogy a tagok és vonások összhangja meglegyen. Az élet leheletének kell megelevenítenie a testeket, hogy egyenesen megálljanak, és tevékenységre keljenek. E csontok Izrael házát, Isten egyházát jelképezik, és az egyház reménysége a Szentlélek megelevenítő befolyása. Az Úrnak kell rálehelnie a száraz csontokra, hogy éljenek.

„Isten Lelkének, megelevenítő erejével, minden emberi eszközben jelen kell lennie, hogy minden lelki izom és ín működésben legyen. A Szentlélek nélkül, Isten lehelete nélkül a lelkiismeret tunyasága és a lelki élet elvesztése következik be. Sokan, akikben nincs lelki élet, név szerint szerepelnek a gyülekezeti nyilvántartásokban, de nincsenek beírva a Bárány

életkönyvébe. Csatlakozhatnak a gyülekezethez, de nincsenek egyesülve az Úrral. Lehetnek szorgalmasak bizonyos kötelességek meghatározott körének teljesítésében, és élőknek tekinthetik őket; de sokan azok között vannak, akiknek „az a nevük, hogy élnek, pedig holtak.””

„Ha a lélek nem tér meg őszintén Istenhez; ha Isten éltető lehelete nem kelti életre a lelket lelki életre; ha az igazság hitvallóit nem a mennyből született elv indítja, akkor nem a romolhatatlan magból születtek újjá, amely él és megmarad mindörökké. Ha nem Krisztus igazságában bíznak mint egyetlen biztonságukban; ha nem az Ő jellemét másolják, nem az Ő lelkületében munkálkodnak, mezítelenek, nincs rajtuk az Ő igazságának palástja. A holtakat gyakran élőknek tüntetik fel; mert azok, akik azt munkálják, amit saját elképzeléseik szerint üdvösségnek neveznek, nem úgy rendelkeznek Istennel, hogy Ő munkálja bennük mind az akarást, mind a cselekvést az Ő jókedve szerint.”

„Ezt az osztályt igen szemléletesen ábrázolja a száraz csontok völgye, amelyet Ezékiel látomásban látott.” Review and Herald, 1893. január 17.